

Arrest

nr. 77 915 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. FINEAU en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Ghanese nationaliteit en werd op 23 december 1976 geboren te Accra. Op 23 december 1992 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). U verklaarde problemen te hebben gehad met de Ghanese autoriteiten omdat u een demonstratie had georganiseerd tegen de (president) Rawlings. Op 29 oktober 1993 werd uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard door de DVZ. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. U keerde terug naar uw land van herkomst.

Op 14 juni 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens het interview op het CGVS (dd. 9 augustus 2011), gaf u aan dat u – voor uw vertrek uit Ghana in 1992 –

problemen kende met uw familie omwille van uw homoseksuele geaardheid. Nadat uw eerste asielaanvraag onontvankelijk verklaard werd door de DVZ, keerde u – via Spanje en Mauritanië – terug naar Ghana. Op een dag keek u naar een voetbalwedstrijd in een park te Bobo Ashi toen de politie er toekwam. U werd met twee – drie anderen opgepakt wegens lawaaioverlast en het feit dat er marihuana verhandeld werd. Drie dagen later werd u er met een mes aangevallen in Bobo Ashi, omdat u opkwam voor de homoseksuelen. Hierop verliet u Bobo Ashi en reisde u naar Takoradi (Ghana) en later naar Elibo (Ghana). U woonde er een tiental jaren tot u Ghana verliet en – via Ivoorkust – per schip naar België reisde. U kwam er op 11 juni 2011 toe en diende op 14 juni 2011 een – tweede – asielaanvraag in.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, blijken onvoldoende te zijn om een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen wegens uw homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u aanhaalde dat u – voor uw vertrek uit Ghana in 1992 – problemen kende met uw familie omwille van uw homoseksuele geaardheid en dat u daarom Ghana ontvluchtte in 1992 (gehoor CGVS, p.3 en p.5). U gaf verder aan dat u bij uw eerste asielaanvraag verklaarde dat er een demonstratie tegen de politie was en dat u meedeed. Verder gaf u aan dat u protesteerde omdat u homo bent en dat u dat u daarom naar België kwam (gehoor CGVS, p.3). Toen u erop gewezen werd dat u bij uw eerste asielaanvraag nooit verklaarde dat u homoseksueel was, gaf u aan dat dit zo is, maar dat u nu de waarheid zal zeggen (gehoor DVZ dd. 1/2/1993 vraag 37 en gehoor CGVS, p.3). Toen u er door de dossierbehandelaar verder op gewezen werd dat u bij uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u gearresteerd werd omdat u een demonstratie tegen (president) Rawlings organiseerde, gaf u aan dat het fout was en dat het verkeerd werd opgeschreven. U vroeg zich af hoe een minderjarige een demonstratie zou kunnen organiseren (gehoor DVZ dd. 1/2/1993 vraag 37 en gehoor CGVS, p.3-4). Er dient te worden vastgesteld dat de neergeschreven verklaringen aan u werden voorgelezen in de Engelse taal en dat u bevestigde dat de neergeschreven verklaringen overeenstemmen met uw verklaringen, wat u ook ondertekende (gehoor DVZ dd. 1/2/1993, p.6).

Bovendien – en niet in het minst – mag van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt. Verder dient te worden opgemerkt dat u betreffende uw eerste asielaanvraag op 29 oktober 1993 een 'beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' kreeg van de DVZ. U tekende bovendien geen beroep aan tegen deze beslissing.

Verder kunnen een aantal serieuze bedenkingen worden gemaakt bij de door u beweerde homoseksuele geaardheid.

Zo kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

U verklaarde dat u zich sinds uw kindertijd aangetrokken voelde tot mannen en dat u wist dat u homoseksueel was, omdat het u deugd deed om seks te hebben met mannen (gehoor CGVS, p.12). U verklaarde verder – overigens correct – dat homoseksualiteit in Ghana strafbaar is. U gaf verder aan dat de mensen in Ghana homoseksuelen beesten vinden en dat ze zeggen dat het slechte mannen zijn die AIDS brengen (gehoor CGVS, p.12). Toen u daarop gevraagd werd welk gevoel u had toen u besepte dat u homoseksueel bent, gaf u expliciet aan dat u seks had met (S.) en dat u zijn penis in u voelde en omgekeerd en dat u zich zéér goed voelde (gehoor CGVS, p.12). Toen u de vraag verduidelijkt werd en u gevraagd werd of u blij was toen u voor het eerst besepte dat u homoseksueel bent, of dat u ongelukkig was, of verward, of hoe u zich voelde, gaf u aan dat het niet raar was en dat u ook niet ongelukkig was. U stelde met zeer expliciete bewoordingen dat het zeer leuk voor u is (gehoor CGVS, p.12). Uit bovenstaande verklaring, blijkt geenszins dat u uw homoseksuele geaardheid als problematisch ervoer, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt én uw verklaringen, blijkt dat de Ghanese maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt (gehoor CGVS, p.12 en administratief dossier). Het komt weinig doorleefd en dus niet geloofwaardig over dat u zich – in een overwegend heteroseksuele en homofobe omgeving – volstrekt niet zou hebben gerealiseerd dat uw – pas ontdekte – homoseksuele geaardheid potentieel problematisch was, maar dat u hier – integendeel – zeer goede gevoelens bij had en volstrekt niet besepte dat u afweek van de heersende norm.

Vervolgens blijkt ook uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst quasi onbestaand te zijn.

U verklaarde – overigens correct – dat homoseksualiteit in Ghana strafbaar is (gehoor CGVS, p.12). U herhaalde toen u verder gevraagd werd wat de Ghanese wet over homoseksualiteit zegt, dat homoseksualiteit strafbaar is. Toen u gevraagd werd welk wetsartikel in Ghana zich uitspreekt over homoseksualiteit, gaf u aan dat u er niets van kent. Toen u verder gevraagd werd welke straf homoseksuelen riskeren volgens de Ghanese wetgeving, gaf u aan dat er 8 of 9 jaar gevangenisstraf op staat, maar dat u het niet weet. Later gaf u aan dat het 9 of 10 jaar is (gehoor CGVS, p.11-12). Er dient vastgesteld te worden dat u de Ghanese wetgeving betreffende homoseksualiteit niet kent. Van iemand die een homoseksuele geaardheid heeft en omwille daarvan vervolging vreest, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hiervan op de hoogte is of er op zijn minst geïnteresseerd naar op zoek gaat. Dat u naliert dit te doen, doet verder twijfelen aan het doorleefde karakter van uw asielrelaas.

Verder gaf u aan dat er in Tema geheime clubs voor homoseksuelen zijn, maar dat je geld moet hebben om er binnen te mogen. Toen u gevraagd werd naar de namen van deze clubs, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoor CGVS, p.13). Op de vraag of er organisaties in Ghana bestaan die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, gaf u aan dat u denkt dat ze bestaan. U gaf aan dat een assistent u hielp en het in een document staat dat u aan uw administratief dossier toevoegde. Toen u gevraagd werd naar de naam van zulke organisatie, gaf u aan dat u het niet vanbuiten weet (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd of u – buiten (S.) – homoseksuele vrienden of kennissen had in Ghana, gaf u – opnieuw expliciet – aan dat u niemand anders kende die homoseksueel is. U kende verder ook geen homokoppels in Ghana (gehoor CGVS, p.13). Toen u verder werd gevraagd of u andere homoseksuelen kende die omwille van hun homoseksualiteit problemen kenden in Ghana, gaf u aan dat u er van hoorde. Toen u echter gevraagd werd om namen te noemen, gaf u aan dat u het niet weet (gehoor CGVS, p.13-14). Toen u gevraagd werd of u beroemde Ghanezen kende die een homoseksuele geaardheid hebben of die ervan verdacht werden, gaf u aan dat u het niet weet (gehoor CGVS, p.14). Toen u verder gevraagd werd of u weet had van artikelen betreffende homoseksualiteit die in de Ghanese pers verschenen, gaf u opnieuw aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.14). Er dient te worden opgemerkt dat uw kennis betreffende de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst erg beperkt is, wat verder doet twijfelen aan het geloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Bovendien blijkt ook uw kennis betreffende (S.) de – de enige homoseksuele partner met wie u volgens uw verklaringen een langdurige relatie had – zeer beperkt te zijn.

U verklaarde dat u in Ghana een homoseksuele relatie had (S.). Toen u gevraagd werd naar de volledige naam van (S.), gaf u aan dat u hem (S.) noemde en dat u zijn volledige naam niet kent omdat vele mensen in Ghana geen identiteitskaart hebben (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd hoe u wist of zag dat (S.) homoseksueel was, gaf u aan dat jullie elkaar kusten en seks met elkaar hadden en dat u niet denkt dat hij deed alsof hij homoseksueel is (gehoor CGVS, p.5). Bovenstaande verklaringen zijn minstens bevreemdend en ondermijnen verder de doorleefdheid van uw asielrelaas.

Bovenstaande vage verklaringen en frappante onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid volledig en bijgevolg de vervolging die u omwille van uw geaardheid onderging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U legde een brief van uw zus (M.) – die in Amerika woont – neer, maar in deze brief wordt op geen enkel moment over de door u aangehaalde problemen gesproken. Verder legde u een brief van (D.H.) (président de la maison Arc-en-ciel) (dd. 5/8/2011) en een bijhorende e-mail (dd. 5/8/2011) neer. In deze brief haalt hij aan dat u regelmatig het 'arc-en-ciel huis' bezocht en dat u correct gedetailleerde beschrijvingen kunt geven van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in België. Hoewel niet aan uw kennis betreffende enkele ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in België getwijfeld wordt, toont deze kennis niet noodzakelijk aan dat u zelf deze plaatsen bezoekt. Bovendien is deze eenvoudig in te studeren kennis niet voldoende om bovenstaande en talrijke vage verklaringen en frappante onwetendheden weg te vagen. De door u neergelegde bundel internetartikelen spreekt zich enkel uit over de algemene situatie van homoseksuelen in Ghana en toont uw persoonlijke problemen niet aan. Bovendien blijkt uit het gehoor dat uw kennis betreffende de door u neergelegde documenten zeer beperkt is (gehoor CGVS, p.11-14), wat verder doet twijfelen aan het doorleefde karakter van uw asielrelaas. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het eerste middel de schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat hij bij zijn eerste asielaanvraag amper zestien jaar was en uit vrees voor verdere vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid de ware reden van zijn asiëlverzoek verzweeg.

Verzoeker betoogt dat het bewijs van zijn homoseksuele geaardheid moeilijk te leveren is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) kan zich onmogelijk correct uitspreken over zijn geaardheid op basis van een gehoor van enkele uren. Verzoeker frequenteert ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen en het Brusselse 'Rainbowhouse', dat opkomt voor de rechten van homoseksuelen. Ondanks dat het 'Rainbowhouse' in principe niet tussenkomt in procedures inzake de geaardheid van haar bezoekers heeft de voorzitter aan verzoeker een verklaring afgeleverd. Verzoeker voegt deze bij het verzoekschrift.

Volgens verzoeker is het onredelijk te verwachten dat hij op de hoogte is van de juridische positie van homoseksuelen in Ghana, net zoals het onredelijk is te verwachten dat *“de modale Belg, aangehouden door de politie wegens hardrijden, precies op de hoogte is van de straf die op hem van toepassing kan zijn”*. Verzoeker groeide haast zonder scholing op in een kansarme buurt en kan slechts met moeite enkele woorden lezen en schrijven. Hij is geen jurist. Dat hij weinig op de hoogte is van bekende homoseksuelen of groeperingen in Ghana die opkomen voor de rechten van homoseksuelen wijt hij aan het feit dat homoseksualiteit er strafbaar is en homoseksuelen er worden vervolgd. Er zijn haast geen groeperingen die openlijk opkomen voor de rechten van homoseksuelen en van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij hiernaar actief op zoek ging vermits hij zo zijn leven in gevaar zou brengen. Hij verkoos zijn geaardheid in privé sfeer te beleven. Verzoeker heeft een *“gegronde, toekomstige”* vrees voor pesterijen en geweld vanwege de Ghanese overheid en burgers.

2.1.1.2. Verzoeker voert in een tweede onderdeel van het eerste middel de schending aan van artikel 48/2, *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt zich minstens in de voorwaarden te bevinden om de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen. Het is duidelijk dat hij bij een terugkeer risico loopt op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (artikel 3 EVRM) en ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in Ghana, zonder dat de overheid afdoende bescherming kan bieden. In Ghana worden de mensenrechten van homoseksuelen geschonden.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Hij vordert *“de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken”*, doordat *“de Dienst Vreemdelingenzaken”* niet adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig motiveert. Het CGVS motiveert zijn redenen niet of op algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige motivering. Ofwel wordt geen motivering gegeven, ofwel is deze gesteld in stereotiepe en algemene bewoordingen.

“Het CGVS bewijst niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Ghana geen risico op ernstige schade zal lijden”. Het zou trouwens niet ernstig zijn zulke bewering te doen gelet op de situatie van homoseksuelen in Ghana. Het CGVS is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen en het is dan ook duidelijk dat het CGVS de gegevens niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden niet ernstig onderzocht.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

De gevolgen van de bestreden beslissing, meer bepaald een mogelijke repatriëring, staan niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel uit deze beslissing meent te kunnen halen. Het leven van verzoeker wordt als gevolg van deze beslissing in gevaar gebracht. Een terugkeer naar zijn land is overdreven en staat buiten verhouding. Verzoeker heeft de Belgische staat of gemeenschap nooit enige schade berokkend.

2.1.4. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 2, 3, 5 en 9 van het EVRM.

Hij citeert artikel 2, 3 en 5 EVRM en betoogt dat hij bij een terugkeer naar Ghana zal worden vermoord of onderworpen aan onmenselijke vernederende behandelingen of straffen, gelet op de gewelddadige willekeur tegen homoseksuelen in Ghana vanwege bevolking en autoriteiten.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert in het geheel niet op welke wijze artikel 9 van het EVRM, dat betrekking heeft op de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, *in casu* zou zijn geschonden zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. De schending van artikel 5 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.4. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in deze procedure niet aan de orde. Het komt verweerder in diens declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verweerder.

2.2.5. Verzoeker laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Hoe het eerste lid van dit artikel geschonden zou kunnen zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Dat er geen motivering in de bestreden beslissing zou zijn opgenomen of dat deze enkel in stereotiepe en algemene bewoordingen zou zijn opgesteld mist kennelijk feitelijke grondslag. De bestreden beslissing bevat immers een omstandige en specifieke motivering, die is gebaseerd op en rekening houdt met verzoekers verklaringen gedurende zijn asielprocedures en de stukken in het administratief dossier. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker deze motieven kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.7. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.9. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel,

geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Daar waar verzoeker aanhaalde dat hij reeds voor zijn vertrek uit Ghana in 1992 problemen kende met zijn familie omwille van zijn homoseksuele geaardheid en daarom Ghana had verlaten, blijkt, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag nergens vermeldde dat hij homoseksueel was. Wanneer hij bij het CGVS werd geconfronteerd met deze vaststelling erkende verzoeker dit en gaf hij aan nu de waarheid te zullen zeggen. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij zijn homoseksuele geaardheid verzweeg tijdens zijn eerste asielprocedure omdat hij maar zestien jaar was en uit vrees voor verdere vervolging doch deze uitleg kan niet worden aanvaard. Vooreerst blijkt uit zowel de door verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag neergelegde kopie van zijn geboorteakte als uit zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielprocedure dat hij is geboren in 1974 en niet in 1976, zoals hij in onderhavige procedure laat uitschijnen (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 1, nr.5; stuk 4, nr.4; stuk 6). Bijgevolg was hij wel degelijk reeds meerderjarig tijdens zijn eerste asielaanvraag. Hoe dan ook kan van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming vraagt van de Belgische autoriteiten, ook indien deze persoon van jeugdige leeftijd is, worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties van meet af aan in vertrouwen neemt, een waarheidsgetrouw relaas uiteenzet en alle elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht. In dit kader kan worden opgemerkt dat, indien men zich wendt tot de autoriteiten van een land om er bescherming te verkrijgen, hieraan inherent het vertrouwen in deze autoriteiten is verbonden.

Bovendien verzweeg verzoeker niet enkel zijn geaardheid tijdens zijn eerste asielprocedure, doch verkoos hij het om tevens een fictief en leugenachtig relaas ten berde te brengen, in het kader waarvan hij onder meer verzon dat zijn moeder door soldaten van de overheid zou zijn vermoord (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 4, nr.37). Wanneer hij bij het CGVS erop werd gewezen dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij werd gearresteerd omwille van het organiseren van een demonstratie tegen Rawlings, stelde verzoeker bij het CGVS dat dit fout was en verkeerd werd opgeschreven en vroeg hij zich af hoe een minderjarige een demonstratie kon organiseren. Nog daargelaten de hoger gedane vaststellingen inzake verzoekers leeftijd, stelt de commissaris-generaal met recht vast dat verzoekers verklaringen gedurende zijn eerste asielaanvraag aan hem werden voorgelezen in de Engelse taal en dat hij uitdrukkelijk bevestigde dat hetgeen werd neergeschreven overeenstemde met zijn gezegden. Geconfronteerd met zijn verklaringen inzake de verzonnen moord op zijn moeder, stelde verzoeker: *"Mijn moeder is niet gedood. Ik was gefrustreerd en wist niet hoe me uit te drukken. (later) Ik had niets te zeggen"* en hij gaf, gevraagd waarom hij dit zei, aan: *"Omdat ik niet wist wat te zeggen. Ik zei de waarheid, maar ik wist niet hoe het uit te leggen"* (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 3, p.3). Dit vormt geenszins een afdoende verklaring voor het afleggen van dermate leugenachtige verklaringen in het kader van zijn eerste asielprocedure.

Verzoeker laat de bestreden motivering bovendien volledig ongemoeid waar deze stelt dat hij niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de ontdekking en beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid daar waar hij zich blijkens zijn verklaringen volstrekt niet zou hebben gerealiseerd dat deze in een heteroseksuele en homofobe omgeving potentieel problematisch was. De motivering ter zake vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij (i) niet bleek te weten welk wetsartikel zich in Ghana uitspreekt over homoseksualiteit; (ii) evenmin wist welke straf homoseksuelen riskeren volgens de Ghanese wet; (iii) enerzijds zelf aangaf dat er in Tema clubs zijn voor homoseksuelen doch anderzijds het antwoord schuldig moest blijven op de vraag naar de namen van deze clubs; (iv) aangaf te denken dat in Ghana organisaties bestaan die opkomen voor

de rechten van homoseksuelen, dat een assistent hem hielp en dat het in een document staat dat hij aan zijn dossier toevoegde doch niet in staat bleek de naam te geven van zulke organisatie; (v) buiten S. in Ghana niemand anders kende die homoseksueel is en er geen homokoppels kende; (vi) geen andere homoseksuelen kende die omwille van hun geaardheid problemen kenden in Ghana, ondanks dat hij aangaf dat hij hiervan wel hoorde; (vii) stelde niet te weten of hij beroemde Ghanese kende die een homoseksuele geaardheid hebben of hiervan worden verdacht; (viii) een zeer beperkte kennis vertoonde over S., nochtans de enige homoseksuele partner met wie hij een langdurige relatie zou hebben gehad.

Verzoeker betwist voormelde vaststellingen niet doch tracht deze enerzijds toe te schrijven aan zijn lage scholingsgraad en stelt anderzijds dat niet redelijkerwijze van hem kon worden verwacht dat hij omtrent het voorgaande op de hoogte was.

Wat betreft verzoekers beweerde lage scholingsgraad en zijn verklaring dat hij "*slechts met moeite enkele woorden*" kan lezen en schrijven, dient te worden opgemerkt dat zijn verklaringen ter zake niet kunnen worden gerijmd met de stukken in het administratief dossier. Tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde hij immers dat hij in 1992, i.e. op achttienjarige leeftijd, nog studeerde (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 4, nr.37). Ook in de vragenlijst in het kader van zijn eerste asielaanvraag gaf verzoeker duidelijk aan dat hij scholing genoot gedurende twaalf jaren, meer bepaald van 1980 tot 1992 (*ibid.*, stuk 1, nr.14). Daarenboven werd deze vragenlijst, die was opgesteld in de Engelse taal, door verzoeker zelf in deze taal ingevuld zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat hij nauwelijks enkele woorden zou kunnen lezen of schrijven (*ibid.*, nr.31). In onderhavige asielaanvraag gaf verzoeker aanvankelijk nog aan dat hij de basisschool voltooide (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 8, p.1). Bij het CGVS beweerde hij echter plots herhaaldelijk dat hij niet naar school ging (*ibid.*, stuk 3, p.2, 7) en ook in het verzoekschrift laat hij, ter verklaring van een aantal van de gedane vaststellingen, uitschijnen dat hij amper scholing genoot en onvoldoende kan lezen en schrijven. Dat hij niet of onvoldoende geschoold zou zijn om op de hoogte te zijn van het voorgaande kan, gelet op het voorgaande, in het geheel niet worden aangenomen. Van iemand die beweert homoseksueel geaard te zijn en jarenlang als homoseksueel in een homofobe omgeving te hebben geleefd, die aanvoert om deze reden vervolging te vrezen en zijn land te zijn ontvlucht en die zijn asielaanvraag hierop steunt, kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij beter op de hoogte is omtrent de voormelde gegevens of dat hij zich hierover minstens zou informeren in het kader van zijn asielaanvraag nu deze gegevens essentieel zijn teneinde het eventuele risico op vervolging in te schatten. De frappante onwetendheden in hoofde van verzoeker klemmen bovendien nog des te meer daar verscheidene van de elementen waarover hij een gebrek aan kennis vertoonde, zoals de Ghanese wetgeving inzake homoseksualiteit en Ghanese organisaties die opkomen voor de rechten van homoseksuelen in de door verzoeker zelf aangebrachte informatie aan bod komen. Tevens blijkt uit deze informatie dat in Ghana bijna dagelijks homofobe artikelen in de media verschijnen, alsmede dat hierin soms namen worden gepubliceerd van vermoede homoseksuelen (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 11: documenten).

De Raad stelt tevens vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, gevraagd naar gevoelens die gepaard gaan met (de ontdekking van) homoseksualiteit, een bijzonder expliciet seksueel geladen en niet te citeren taalgebruik hanteert, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden geaardheid verder ondermijnt.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge deze geaardheid stelt te hebben ondervonden.

Het attest dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 3), werd door hem reeds voorgelegd aan het CGVS (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 11: documenten). Omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen kunnen dit attest en de andere door verzoeker bijgebrachte documenten (*ibid.*) de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn vermeende homoseksuele geaardheid en problemen niet herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Artikel 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op

ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal niet aantoonst dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen risico op ernstige schade zal lijden, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, net als deze inzake de vluchtelingenstatus, in wezen berust bij verzoeker zelf. Verzoeker toont, gelet op de *sub* 2.2.9. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerd homoseksuele geaardheid en asielrelaas, geenszins aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt evenmin enig begin van informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in zijn land of regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal zou zijn uitgegaan van onredelijke veronderstellingen en niet in redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen, dient te worden opgemerkt dat het redelijkheidsbeginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.13. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS